

Församlingen och de asylsökande

Det var verkligen en speciell tid som började när busslasterna med asylsökande kom till Hotel Strandbo i oktober 2015. Redan de första dagarna hade ryktet gått att också församlingen tar emot dem, och eftersom både kyrkan och församlingshemmet ligger nära Strandbo så etablerades en fin kontakt. Redan den första söndagen flyktingarna var här fyllde de många kyrkbänkar och vi avnjöt kyrkkaffe i den överfyllda Lillkyrkan.

Personalen på Strandbo var positivt inställd till samarbete med församlingen och någon därifrån följde i början med de grupper som ville hjälpa församlingen med lövkrattningen. Det gick också att ringa till Strandbo och begära hjälp med något, t.ex. snöskottning vid trapporna. Jag minns ännu med värme då två unga män sändes iväg för att tillsammans med mig vika församlingens julhälsning till varje hem. På det här sättet hann jag få hälsningarna postade i tid.

Med tiden stabiliserades antalet kyrkobesökare från Strandbo så att ett drygt tiotal mötte upp i gudstjänsterna och var med på diskussionen efteråt. Både de arabisktalande och persisktalande begärde redan tidigt att man skulle ordna gudstjänster med tolkning till det egna språket. Vi kontaktade därför organisationer i Åbo som kände till och kunde rekommendera tolkar för detta ändamål. Vi höll gudstjänst varannan vecka på finska, med tolkning till både arabiska och persiska. Tolkarna hade ofta en hel del att ge de asylsökande, eftersom de förstod den islamska kulturen och också kände till vad det innebär att komma till ett främmande land från en helt annan kultur.

Den diakonala aspekten kom också den från första början in i bilden. Vävstugan döptes till Klädstugan och Naguborna och andra fick hämta behövliga kläder och skor till stugan. En viss dag i veckan var stugan sedan öppen och diakonen skötte utdelningen tillsammans med en frivillig. En del ville hamstra, så det gällde att försöka få in en viss rättvisa i verksamheten.

En viktig diakonal- och social verksamhet var också Suomikahvila, varje tisdag i församlingshemmet. Verksamheten leddes av diakonen och flera asylsökande engagerades varje gång i köket. De bakade, dukade, serverade och diskade, och både kvinnor och män var med. En ung man var så intresserad av caféverksamheten att caféet fick namnet Faisals café. Naguborna och andra var välkomna med som cafégäster så att flyktingarna skulle ha möjlighet att prata finska med någon vid varje bord. Papper och penna var också ibland i bruk då man försökte förklara hur finskan fungerade.

På sommaren 2016 började Klädstugan alltmer gå under namnet Vita Huset. På gårdsplanen där hölls varje sommaronsdag café, där några av de asylsökande fick vara med och jobba tillsammans med församlingens anställda. Det gick under namnet Sommarkaffe på Klädstugans gård och alla de donerade stolarna och borden blev i användning då 20-30 gäster mötte upp varje vecka. Gästerna kunde betala en frivillig gåva för flyktingarbetet.

I övrigt samlade församlingen in medel till flyktingarbetet genom att några av ortens ungdomar ordnade konserter med variationsrik musik i kyrkan. De här konserterna inbringade bra medel som sedan kunde användas till att stöda de asylsökande när de behövde något viktigt för hushållet eller resebidrag. Medlen användes också till församlingens välkomstgåva när någon hade fått asyl.

Festerna betydde mycket, också de i församlingshemmet. Det var födelsedagsfester, det var församlingens julfest för de asylsökande, med julklapp till alla hundra, och där nästan alla var med. Också på församlingens traditionella julfester mötte många asylsökande upp.

När Strandbo stängdes våren 2016 blev sju familjer kvar i Nagu. Det räckte ännu länge innan det kunde bli fest med anledning av att någon hade fått asyl i Finland. Det skedde för första gången när långt över ett år hade gått och oftast när två år eller mera hade gått. Festerna kunde ändå för några kännas smärtsamma med tanke på dem som ännu väntade på svar. Men Naguborna och alla församlingens anställda och övriga organisationers representanter hjälpte till att hålla humöret uppe och ta en dag i taget och göra varje fest unik. Det var dans, det var sång, det var varm gemenskap och det var god irakisk mat.

I dagsläget har vi tre flyktingfamiljer kvar i Nagu. Livets prövningar drabbar både Nagubor och asylsökande. Var och en har sin egen börda att bära, men jag tror att den kontakt och det engagemang som allting började med betydde så mycket, både för de asylsökande och oss i Nagu att vi också i långa loppet vill stå vid deras sida som kom till oss, oroliga och vilsna. Vänskapen och viljan att hjälpa består.

Nagu, på torsdag 2018

Eeva och Kjell Granström, diakon och kaplan i Nagu kapellförsamling

P.S.

Observera att denna skrivelse inte är uttömmande när det gäller församlingens engagemang i frågan. Ännu mer att observera är att denna skrivelse bara glimtvis belyser andra organisationers och kretsars hjälpverksamhet. Focus är helt medvetet på församlingen. Vi har blivit ombudda att skriva om församlingens insats, eftersom vi är på arbetsresa till Åland just den dagen då seminariet hålls.